

Zamanın Ötesinden Gelen

— Fulya Codal · 28 Şubat 2011

sokaklar yaprakları ağırlıyor, ben içimde seni!
eylül ; ağustos uğurluyor, hüzün içinde
sonbahar gibi hüznü ruhunu, en çok gözlerini
en çok gözlerini düşünmek seni sevmek, en çok!
ülkemin refahını istemek gibi hakkım!
halkımın kardeşliği gibi kutsal
taşı sıksam aşkı çıkaracak kadar istekli!
bir annenin öykünmesi gibi bebeğinin saflığına
en çok ölür gibi - s u s t u ğ u n d a -
en az ; az'ı yok ki! - v a r o l d u ğ u n d a -
özgürlüğe koşarcasına coşkulu şey seni sevmek!
bağdaş kurup dua eder gibi huzurlu
ve ağladığında çocukluk eder gibi masum
gitmiyor gözümün önünden hüznü bakışların!
çakıldı kaldı aklıma sessiz çırpınışların
ey kederimin hüzün bakışlı sureti, sahibi!
benim mutluluğunun gayri resmi talibi
ey sevgili!
-sürgün eyle gözlerimi, gözlerinin mahzenine-
can çekişeyim orada, çıkarma mabedinden beni
senin ruhun kalbimin başkentidir!
sözlerinse benim ana dilim!
yaz beni !
b e n i
y a z . . .
yokluğun [u]mutsuzluğum
varlığın yaşam hevesim
yokluğun varlığımı tehdit ediyor
varlığın biçare gönlümün anlamı
vuslatı merak etmiyorum
ne vakit diye sormuyorum
umuyorum ki yakındır geleceğe
hatırla!
sevdikçe senden ayrı düşmekti seni sevmek
ayrı düşükçe sevmek, sevdikçe ayrı düşmek

en çok ölür gibi, belki ölüm gibi!
ızdıraplardan ızdırap, acılardan acı beğenmek gibi
batıl bir inancın büyüüne aldanır gibi
kapıldığım batıl bir nehirsin sen, yoksun!
varsan önüne kat tüm berraklığını gel!
bırak ardında kalsın tüm fitnelikler
sevdiğim; seni sevmek işte böyle
yeni bir şiire başlar gibi hevesli
heyecandan coşarken kalbim
iki hece adına
nokta kadar sonsuz manayla
sana sesleniyorum...
diyorum ki;
h o ş g e l d i n
gülen yüzümün sebebi
h o ş g e l d i n . . .

fulya
eylül/2010